

Revoluția industrială a schimbat lumea din temelii

PAGINA 7

Prințesa Beatrice a născut o fetiță

Prințesa Beatrice, nepoata reginei Elizabeth II a Marii Britanii, și Edoardo Mapelli Mozzi au devenit părinți. Fiica lor s-a născut sâmbătă, 18 septembrie, într-un spital din Londra, având o greutate de 2,7 kilograme. Bunicii, între care prințul Andrew și Sarah Ferguson, și străbunicii au fost informați și sunt încântați de veste.

„Familia ar vrea să mulțumească echipei spitalului pentru grija minunată”, se mai arată în mesaj. A fost precizat că Alteța Sa Regală și copilul sunt bine și că prințesa Beatrice și Mozzi sunt nerăbdători să o prezinte pe fiica lor fratelui ei mai mare, Christopher Woolf, fiul în vârstă de 5 ani al lui Mozzi dintr-o relație anterioară. Prințesa Beatrice s-a căsătorit în iulie 2020 cu omul de afaceri Edoardo Mapelli Mozzi, în cadrul unei ceremonii private la care au participat regina Elizabeth II și rude apropiate. Beatrice, în vârstă de 33 de ani, este fiica cea mare a prințului Andrew și a lui Sarah Ferguson. Beatrice și Mozzi, care deține o companie de design interior, Banda Property, și este cofondator al organizației caritabile Cricket Builds Hope, s-au cunoscut în 2018.

Un autoportret al pictoriței Frida Kahlo ar putea fi vândut la o licitație din New York

Un autoportret al pictoriței mexicane Frida Kahlo (1907-1954) ar putea fi vândut cu peste 30 de milioane de dolari la o licitație organizată în noiembrie de casa Sotheby's la New York, relatează dpa. Dacă va fi vândut pentru această sumă, tabloul va deveni cea mai scumpă lucrare din America Latină licitată vreodată, a anunțat miercuri Sotheby's.

Tabloul "Diego y yo" ("Diego and I"), în care soțul lui Kahlo, artistul Diego Rivera, apare pictat pe fruntea ei, a fost realizat în 1949.

El a fost vândut ultima dată la licitație în 1990 pentru suma de 1,4 milioane de dolari. La acel moment, Frida Kahlo a devenit primul artist latino-american a cărui lucrare a fost vândută cu peste 1 milion de dolari la licitație.

Carte-eveniment

“Constantin Lucaciu – o figură istorică necunoscută”

PAGINA 5

Volumul a fost lansat în 18 septembrie la Festivalul Internațional de Carte Transilvania din Cluj-Napoca

Obiective turistice și culturale din Cluj-Napoca

PAGINA 4

San Francisco a fost desemnat cel mai bun oraș din lume

Într-un clasament realizat de revista de turism Time Out, care a analizat părerile a 27.000 de locuitori din întreaga lume, s-a hotărât că San Francisco este cel mai bun oraș din lume.

Pentru a realizarea topului celor mai bune orașe de pe planetă din 2021, s-au luat în considerare mai multe aspecte, respectiv viața de noapte, restaurantele și atracțiile culturale ale fiecărui oraș, precum și sentimentul de comunitate care în urma Covid-19 este probabil mai important ca niciodată, scrie CNN.

Au fost luate în calcul și proiectele locale pentru protecția mediului. Potrivit Time Out, "o combinație imbatabilă de progres, acceptare și durabilitate" a orașului San Francisco îl clasează în fruntea acestui top.

San Francisco a fost, de asemenea, apreciat pentru modul în care a gestionat pandemia și pentru că are una dintre cele mai ridicate rate de vaccinare din SUA. Chiar și pe fondul unor restricții dure, locuitorii din San Francisco au găsit modalități de a se sprijini reciproc, spune Time Out, care menționează și spiritul viu din metropola unde străzile orașului trimit cu gândul la "o mare petrecere în aer liber".

Pe locul doi se află Amsterdam, iar pe 3 Manchester din nordul Angliei.

Pablo Escobar, cel mai bogat criminal al lumii

Escobar a fost un celebru baron al drogurilor columbian, care la apogeul carierei sale deținea 80% din traficul de cocaină din SUA.

PAGINA 6

Filipii de toamnă, celebrați pentru protejarea gospodăriei și animalelor

PAGINA 2

Kamala Harris, amenințată cu moartea

PAGINA 8

Bătrânele din Platoul Luncanilor cred și astăzi că nu e bine să-și pieptene părul în zilele de Filipi, pe motiv "că-i primejdie dacă te piepteni astăzi că atâția lupi or sări la oi câți dinți are pieptenul".

Femeile din satele Țării Zarandului cred cu tărie că nu este bine să scoată gunoiul din case, ori cenușa, pe motiv că "noaptea vine lupoaca, zgârmăne în gunoi și găsește tăciunile și dă foc la casă", spun babele din cătunul Cănele.

Filipii de toamnă sunt celebrați pentru protejarea gospodăriei și a animalelor

Păstorii la stâne aduc ofrande pentru lupii și urșii ce dau târcoale oilor

Luna lui Răpciune sau Vinițel ne-a adus roade bogate: strugurii pentru vin; caisele, piersicile, merele, perele, gutuile și smochinele pentru dulceturi și compoturi, dar și legumele precum vinete, castraveți, conopidă, ardei, dovleci, roșii, cartofi, morcovi sau varză, pentru conserve, murături sau bulion, ori diferite tipuri de zacuscă.

Pe lângă toate aceste bunătăți, mijlocul și sfârșitul lunii septembrie ne-au adus și câteva sărbători religioase, mai mult sau mai puțin importante, dar și evenimente care fac parte din calendarul popular românesc. Nu putem să nu amintim aici Înălțarea Sfintei Cruci, sărbătoare celebrată în fiecare an la data de 14 septembrie.

Alte sărbători marcate în a doua jumătate a lunii septembrie și care sunt trecute în calendarul ortodox cu cruce sunt: Sfânta Muceniță Sofia și fiicele sale, Pistis, Elpis și Agapis, care au fost prăznuite la data de 17 septembrie; în 22 septembrie este trecut în calendar cu cruce neagră Sfântul Teodosie de la Brazi; în 26 septembrie, dată care pică în zi de duminică, sunt prăznuiți Sfântul Domnitor Neagoe Basarab și Sfântul Ioan Evanghelistul. Cu cruce neagră mai sunt trecuți pentru zilele de 27, respectiv 28 septembrie, sfinții Antim Ivireanul și Cuviosul Chiriac Sihastrul.

Dintre sărbătorile care fac parte din calendarul popular al românilor amintim Filipii de toamnă, marcați între 26 și 28 septembrie, iar la 29 septembrie se celebrează Vara lui Mioi. Ambele praznice sunt încărcate de semnificații, ritualuri care sunt respectate cu sfințenie la sate, atât de gospodine, cât și de bărbați, respectiv de copii.

Filipii de toamnă se țin între 26 și 28 septembrie

Poporul român se află sub semnul lupului, astfel că era inevitabil ca din calendarul popular să lipsească zilele dedicate animalului-totem al său. Din vremuri străvechi, poporul român era dedicat agriculturii, dar și creșterii animalelor, astfel că de-a lungul timpului au apărut o serie de sărbători izvorâte atât din respectul cât și din teama față de acest animal totem, dar și față de natură, de univers și de creație în general.

Trebuie menționat și înțeles faptul că oamenii satelor au încheat un calendar

Femeile care nu lasă de-o parte caierele și încălcă interdicția de a toarce între zilele de 26 și 28 septembrie, vor atrage relele asupra gospodăriilor lor, asupra familiei și asupra animalelor din bătrână

Potrivit legendei, Mioi s-a rugat lui Dumnezeu să-i mai dea câteva zile de vară, pentru a reuși să treiere grâul

Informația Zilei

ISSN 1222-4715

Director general - D. Păcuraru

Director editor: Ilie Sălceanu

Redactor șef
supliment - Adriana Zaharia
(Informația Zilei de Duminică
și Sănătate și Frumusețe,
Informația TV)

Redacția Satu Mare:

str. Mircea cel Bătrân nr. 15
Satu Mare, cod 440012
Telefon: 0261-767300

e-mail: redactiasm@informatia-zilei.ro

www.informatia-zilei.ro

pe baza unor îndelungi observații ale ciclurilor anotimpurilor, culturilor agricole, dar și în funcție de momentele semnificative din viața animalelor domestice, respectiv cele sălbatice. De asemenea, țăranii țineau și țin cont și în prezent de mișcările planetelor și a stelelor, pentru că ei considerau că astronomia se reflectă pregnant în viața lor.

Astfel, fiecare țăran român a ajuns să considere calendarul popular ca o agendă spirituală, demnă de a fi respectată cu sfințenie. Practic, fiecare moment important trecut acolo reprezenta întărirea omului cu divinitatea, sau cu manifestările diverse ale acesteia. Neprezentarea la o asemenea întâlnire putea avea consecințe nefaste și nedorite pentru om. Calendarul popular semnifică astfel năzuința omului de a fi cât mai mult în

contact cu divinitatea, respectiv în strânsă conexiune cu cei care-i pot oferi părțile din veșnicie.

Toamna îți avea rosturile ei bine definite în cadrul calendarului anotimpurilor

Referindu-ne la calendar din punct de vedere al anotimpurilor, toamna își avea rosturile ei bine definite în cadrul acestuia. Pentru țăran, toamna își intra în drepturi pe parcursul mai multor zile, configurând finalitățile succesive ale unor cicluri energetice.

Echinoxul de toamnă de la 23 septembrie este considerat pragul de trecere în toamnă și vestitorul unor sărbători autumnale, sărbători care astăzi se mai păstrează doar izolat în unele sate sau în memoria bătrânilor.

Între aceste sărbători ale toamnei una foarte importantă este cea a Filipilor de toamnă. Conotațiile agrare ale Filipilor în arealul hunedorean, de exemplu, au ca referință un străvechi calendar pastoral, fiind încă respectat de mulți crescători de animale din zonă. Filipii de toamnă se constituie dintr-un ciclu de trei zile, 26-28 septembrie, fiind, deși sumar, sărbătorii de păstori la stâne prin ofrande pentru lupii și urșii ce dau târcoale oilor.

În trecut, în satele comunelor Pui și Sălașul de Sus, pentru această sărbătoare, păstorii tăiau o oaie bătrână pe care o împărțeau în bucăți pe care apoi le duceau în pădure în locuri anume, cu credința că lupii și urșii se vor sătura și le vor lăsa oile în pace până la sfârșitul anului.

Sărbătoarea Filipilor de toamnă aveau însă influențe și asupra rânduielii

după care se organiza întreaga gospodărie. Astfel, oamenii erau nevoiți să respecte o serie de interdicții, pentru a-și apăra casa de rele și durere.

Bătrânele din Platoul Luncanilor cred și astăzi că nu e bine să-și pieptene părul în acest interval, pe motiv "că-i primejdie dacă te piepteni astăzi că atâția lupi or sări la oi câți dinți are pieptenul".

Femeile din satele Țării Zarandului cred cu tărie că nu este bine să scoată gunoiul din case, ori cenușa, pe motiv că "noaptea vine lupoaca, zgârmăne în gunoi și găsește tăciunile și dă foc la casă", spun babele din cătunul Cănele.

Este interzis lucrul cu acul, torsul, ori împletitul lăunii în perioada menționată, deoarece pot fi atrase mari primejdii asupra gospodăriei și familiei. În satele din comuna Balșa - Roșia, Techereu și Almașu Mic de Munte, se spune că "îi mare primejdie de vei coase, toarce, împunge cu acul ori de împletești lână și piaptâni cânepa că te năpădesc lupi-n ocol de nu-ți mai rămâne nicio oaie", potrivit poveștelor din bătrâni.

Nici bărbații nu sunt scutiți de interdicții. Aceștia știau că nu era permis lucrul cu sapa, ori cu burghiul, nu aveau voie să macine sau să prelucreze fierul. Dacă nu era respectată interdicția, lupii s-ar fi năpustit asupra animalelor din grajduri, pentru a le sfâșia.

Filipii de toamnă mai au și alte nume, în funcție de zona în care sunt prăznuiți. De exemplu, în zona Hunedoarei li se mai spune Berbecari. Aici, interdicțiile din cele trei zile se referă la cusut, la împunsul oricărui tip de piele, la împrumutarea de obiecte, pentru a nu aduce "rău de lupi".

Vara lui Mioi este un crâmpei de vară târzie

Între 29 septembrie și 14 octombrie, am putea avea parte de un crâmpei de vară târzie. Perioada este numită din bătrâni Vara lui Mioi.

Denumirea perioadei provine dintr-o legendă a cărei protagonist era un căraș pe nume Mioi. El s-a rugat lui Dumnezeu să-i mai dea câteva zile de vară, pentru a reuși să treiere grâul. Ruga i-a fost îndeplinită numai deodată, deoarece lui Dumnezeu i s-a făcut milă de el. Această legendă conține și un sămbure de adevăr, deoarece ține cont de realitățile satului. În fiecare an se poate observa că la sfârșit de septembrie și prima jumătate din octombrie ne mai putem bucura de câteva zile călduroase.

Perioada cuprinsă între 29 septembrie și 14 octombrie mai este cunoscută și sub denumirile de "Nunța oilor" sau "Năpustitul berbecilor". În acest interval, ciobanii au obiceiul de a lăsa berbecii să intre în turma de oi, pentru reproducere.

Lumea veche a satului românesc este absolut fascinantă, plină de legende, care conțin mai mult decât un sămbure de adevăr.

Chiar dacă nu suntem conștienți de acest lucru, zestrea bogată a neamului nostru trebuie scoasă la lumină, redându-i strălucirea, respectul și locul care i se cuvine în viața și sufletele noastre.

În luna octombrie urmează a se desfășura câteva activități agricole importante: se însămânțează pământul pentru recolta ce urmează, se îngrijesc pomii din livezi, se primesc gospodăria. Toate aceste activități aduc cu sine alte obiceiuri, ritualuri și tradiții în viața țăranului român, cel puțin la fel de pline de semnificații precum acestea din septembrie.

A consemnat Mirela Filimon

Răstignirea lui Isus a fost un act care a avut loc în secolul I, interpretat de creștini drept crucificarea lui Mesia, în persoana lui Isus din Nazaret. Arestarea, procesul și condamnarea sa de către pretorul roman Pilat din Pont sunt descrise de cele patru evanghelii. Conform evangheliilor, după ce a fost condamnat la moarte, Isus din Nazaret și-a purtat crucea până pe Dealul Golgota (Dealul Căpățâni), împreună cu alți 2 condamnați ce își duceau crucile lor. Datorită epuizării, pierderii de sânge în urma flagelării și a căldurii, soldații romani l-au luat pe Simon din Cireneu să-i ducă crucea. Tradițiile creștine spun că pe drum, sfânta Veronica ar fi venit la el și i-ar fi șters sudoarea și sângele provocat de cununa de spini cu vâlul ei.

RELIGIE

Obiecte sacre ale creștinătății

Creștinismul este una din cele trei religii monoteiste contemporane, alături de iudaism și islam. Considerând împreună catolicii, protestanții și ortodocșii sub eticheta globală de „creștini”, religia acestora este, actualmente, cea mai importantă din punct de vedere numeric, cu un număr de 2,4 miliarde de adepți.

Creștinismul are originea în iudaism. Ca moștenitor (alături de islam și iudaismul contemporan) al tradiției religioase orientale, creștinismul perpetuează până în zilele noastre credințe și mituri născute pe malurile Eufratului acum mai bine de 5000 de ani. În continuare vă prezentăm trei dintre cele mai importante obiecte ale creștinătății, încărcate de istorie, semnificații, dar și mister.

Giulgiul din Torino este unul dintre cele mai cunoscute și controversate artefacte ale creștinismului

Giulgiul este o pânză de in păstrată în capela regală a Catedralei „Sfântul Ioan Botezătorul” din Torino. Pe respectivul material textil se află imprimată imaginea corpului unui om care prezintă semne de agresiune fizică și în special de crucificare. De-a lungul timpului pânza respectivă a generat numeroase dezbatere. Unii credincioși creștini consideră că în pânza respectivă ar fi fost învelit Isus Hristos după crucificare. Alții consideră că este vorba despre un artefact. Neîncrederea în autenticitatea giulgiului nu se opune dogmei sau cultului creștin.

Biserica Catolică, actualul custode al giulgiului, nu s-a pronunțat niciodată în mod oficial asupra autenticității, considerând că aceasta nu ajută cu nimic religiei creștine. Dar în 1958 Papa Pius al XII-lea a aprobat imaginea pentru adorarea Sfintei Fețe a lui Isus. Papa Ioan Paul al II-lea a denumit giulgiul „o oglindă a Evangheliei”. Alte denumiri creștine, precum anglicanii și metoștiștii, au oferit adorare giulgiului.

Istoria giulgiului din Torino este învăluită în mister. Prima dovadă a existenței giulgiului apare într-una din scrisorile Episcopului din Saragosa, la mijlocul secolului al VII-lea.

Proveniența giulgiului nu este pe deplin elucidată. După unele surse istorice, giulgiul ar fi fost dus din Ierusalim, după moartea lui Isus, regelui Abgar din Edessa (azi: Urfa, Turcia), care l-ar fi ascuns într-un perete al cetății. Sfântul Ioan Damaschinul, în lucrarea sa anti-iconoclastă „Despre icoane”, face o descriere a giulgiului și îl identifică cu cea „imagine de la Edessa”.

Ulterior, această presupunere s-a dovedit a fi eronată, prin studiile cercetătorului contemporan Averil Cameron, expert în istorie antică și bizantină. În secolul al VI-lea, se pare că giulgiul ar fi fost redescoperit, iar în anul 944 ar fi fost dus de la Edessa în capitala bizantină, Constantinopol. Gregorius Refendarius, arhidiacon al Hagia Sophia (Sfânta Sofia) declară sub jurământ că pânza de la Edessa conține urmele trupului lui Isus Hristos și pete de sânge ce ar corespunde unei răni laterale.

Până în secolul al XII-lea, în Occident nu s-a știut aproape nimic despre giulgiu. În schimb, în Răsărit, evlavie pentru pânzele înfășurării, venerarea pentru marama și închinarea

la Chipul Domnului erau mijloace și căi de verificare a credinței, mai ales după Sinodul al VII-lea Ecumenic (787).

În 1349, un fanatic aprinde focul lângă incintă și un incendiu mistuie biserica; ca prin minune, giulgiul este salvat fără a suferi vreo daună. Nobilul Geoffrey de Charny plătește sume mari de bani și ridică relicva de la Lirey, ducând-o la Trieste. După puțină vreme, pânza este depusă în biserica Sf. Hipolit, transportată cu mare cinste la Chymy (Belgia).

În 1353, de Charny este însărcinat de regele Ioan al II-lea (cel Bun) să fondeze o biserică în Lirey, Troyes (departamentul Aube). Acolo, în 1357, are loc prima prezentare publică a giulgiului în Europa. Portretele lui Isus aparute după secolul al VI-lea și răspândite în toată lumea se aseamănă cu chipul imprimat pe giulgiu.

În secolul al XIV-lea, giulgiul a fost expus în mai multe rânduri, dar nu în mod continuu deoarece, în 1370, episcopul de Troyes, Henri de Poitiers interzice venerarea imaginii, susținând că este un fals și că Evangheliile nu pomenesc existența unui astfel de obiect. Succesorul lui de Poitiers, episcopul Pierre d'Arcis, susține același lucru într-o scrisoare din 1389 către anti-papa Clement al VII-lea (papă al liniei Avignon), menționând chiar și numele artistului care a recunoscut că a produs un fals (giulgiul).

Totuși, Clement al VII-lea încurajează, în 1390, pelerinajele în scopul venerării giulgiului și aceasta pentru obținerea de venituri prin vânzare de indulgențe.

În 1578, a fost predat Domului din Torino, rămânând totuși proprietatea familiei de Savoia (până în 1983, când a fost predat Vaticanului). Cu un ceremonial deosebit pânza este dusă în 1578 la Catedrala „Sfântul Ioan Botezătorul” din Torino.

În 1898, cavalerul Secondo Pia a avut ideea de a fotografia „pânza sfântă” pentru publicitate în toată lumea, dar pe negativ în loc de fașii obișnuite, i-a apărut imaginea unui om în suferință, după descrierea fotografului. Istoria provocată de accesul la giulgiu a determinat municipalitatea din Torino să închidă lada cu relicva. Pentru prudentă, giulgiul nu a mai fost expus.

În 1931, cardinalul din Torino a încuviințat expunerea pânzelor, nu numai giulgiul, ci și alte fașii bătute care ar avea puteri miraculoase (husa cu care a fost învelit giulgiul). De data aceasta, savanții din diferite domenii au început investigațiile. Când toată lumea credea că pe pânză „a fost pictat” chipul lui Isus Hristos, biologi și antropologii constată fantasticul: chipul apărut este al unui om, fiind din sânge, nu din vopsele. În 1946, giulgiul a fost expus din nou în același loc, reluându-se pelerinajul, în ciuda războiului.

În martie 1983, după decesul fostului rege italian Umberto I de Savoia, giulgiul a intrat în posesia Vaticanului, cu condiția păstrării sale în continuare în relicvariul Domului din Torino.

În vara lui 2008, Papa Benedict al XVI-lea acceptă dorința arhiepiscopului de Torino, cardinalul Severino Poletto, ca „în primăvara anului 2010 să aibă loc o altă expunere solemnă a Giulgiului”. Expunerea „va oferi o ocazie potrivită de contemplare a Feței misterioase ce vorbește în tăcere inimilor oamenilor, invitându-i să recunoască acolo fața lui Dumnezeu”, declară papa.

Crucea răstignirii, luată ca pradă de război de către perși

Începutul cultului public și oficial al Crucii lui Isus s-a petrecut în anul 335, cu ocazia sfințirii bisericii zidite de împăratul Constantin cel Mare, la propunerea împărătesei Elena, pe Golgota, locul Calvarului și al îngropării Mântuitorului Isus, cunoscută ca Biserica a Sfântului Mormânt.

Istoria Sfintei Cruci este însă una zbuciumată. Multe date nu concordă, fiind foarte greu de stabilit cu exactitate adevărul. Surse catolice susțin că, după aproape trei veacuri, în anul 615, racla cu lemnul Sfintei Cruci a fost luată ca pradă de război de către perșii care au invadat și au cucerit Ierusalimul, sub conducerea lui Cosroe Parviz, și dusă la Ctesifon. După 14 ani, împăratul Heraclie al Bizanțului a readus-o la Ierusalim, depunând-o, în anul 629, cu mare cinste, în Biserica Sfântului Mormânt. La 14 septembrie 630, Patriarhul Zaharia a înălțat-o în văzul credincioșilor.

În anii 634-635, lemnul Sfintei Cruci a fost adus de la Ierusalim la Constantinopol (și înapoi) într-o procesiune solemnă, a cărei amintire s-a păstrat până astăzi în cultul bizantin al sărbătorii din 14 Septembrie.

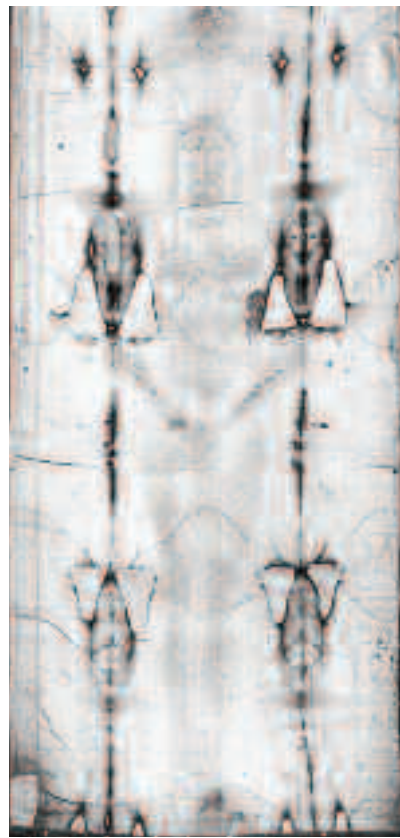
Aceleași surse catolice susțin că urmele acestei părți din Crucă s-au pierdut definitiv. Relicva, ascunsă în 1009, redescoperită și reașezată în Biserica Sfântului Mormânt în 1099 de cruciați, a căzut în 1187 în mâinile lui Salladin, pe câmpul de bătălie de la Hattin, unde fusese adusă de episcopul Betleemului, la porunca regelui Ierusalimului, din sfânta relicvă rămânând doar bucățile trimise de Sfânta Elena la Constantinopol și la Roma.

În acest al doilea caz, fragmentul din Sfânta Cruce, păstrat în capela Pharos a palatului imperial de pe malul Bosforului, și celelalte relicve ale Patimilor care se aflau aici au fost achiziționate între 1241 și 1242 de către regele Franței, Ludovic al IX-lea, de la împăratul latin de Constantinopol. Lemnul Sfintei Cruci a fost depus în Sainte Chapelle, în 1248, de unde a dispărut în timpul Revoluției franceze.

Astăzi, fragmente din lemnul Sfintei Cruci se află la Biserica Sfântului Mormânt din Ierusalim, la Roma, Constantinopol, Veria, în Grecia, Muntele Athos, Veneția, în Franța (Saint Sernin de Toulouse: Capela „La Vraie-Croix” din Morbihan, Bretania, Anjou), Germania (Limburg an der Lahn), Belgia (Colegiul „Sfânta Cruce” din Liege), Spania (Santo Toribio de Liébana) precum și în alte biserici și mănăstiri creștine din lume.

Cea mai mare bucată din Sfânta Cruce este păstrată la Mănăstirea Xiropotamou, din Sfântul Munte Athos. În 1992, această sfântă relicvă a fost adusă pentru câteva săptămâni și în țara noastră. În 2004, cu prilejul praznicului Sfintei Parascheva, a fost adus la Iași, prin grija Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, mitropolitul la vremea aceea al Moldovei și Bucovinei, fragmentul din Cruce pe care a fost răstignit Mântuitorul Isus Hristos care se păstrează în Mănăstirea Panaghia Soumela din Veria - Grecia.

Potrivit unei alte tradiții, cei trei copaci din care a fost făcută Sfânta Cruce, care au crescut dintr-o singură tulpina în condiții necunoscute, au fost folosiți pentru a construi Templul din Ierusalim. În vremea lui Irod, când

Giulgiul din Torino

Bucată din Crucea Mântuitorului

Coroana de spini se află în Catedrala Notre Dame din Paris

Templul a fost reconstruit, lemnul respectiv, care nu își mai găsea locul în noua construcție, ar fi fost lăsat într-o magazie lăaturalnică. Apoi, când s-a hotărât răstignirea lui Isus Hristos, iudeii ar fi luat acest lemn greu și nefolositor și ar fi făcut din el Sfânta Cruce.

Cununa de spini, cea mai prețioasă coroană a creștinismului

În cele mai multe dintre tradiții, Coroana de Spini simbolizează recunoașterea forței spirituale acordată de Divinitate celui care primește un fel de investire regală.

Coroana de spini este menționată în Evanghelii, în mărturiile apostolilor care au vorbit despre Răstignirea și Învierea lui Isus. După aceea, timp de 400 de ani, ea lipsește cu desăvârșire din orice scriere religioasă.

În analele bisericii catolice, cea mai veche mențiune, în afară de cele din Biblie, apare în anul 409, când Sf. Paul din Nola vorbește despre venerarea acestui obiect de cult. Ea devenise deja un simbol al patimilor îndurate de Hristos și chiar din acele vremuri, orice reprezentare a coroanei înșăngerate era strâns legată de martiriul lui Isus.

Cercetătorii au încercat să meargă pe firul istoriei, dar nimeni nu mai poate reconstitui ce s-a întâmplat cu această coroană imediat după Răstignire. Dacă a rămas sau nu în mormântul în care a fost depus trupul lui Isus, dacă i-a fost luată de pe frunte înainte să fie pregătit de înmormântare, nu vom ști vreodată.

Cert este că Împărăteasa Elena a încercat să găsească toate urmele,

rămășițele și relicvele legate de viața și patimile lui Isus. Astfel că o coroană primitivă din crengi spinoase a ajuns cumva la Constantinopol, în mâinile împăraților care au urcat pe tronul Bizanțului după Constantin.

La 1238, Împăratul Baldwin al II-lea vinde coroana unor bancheri din Veneția, aflându-se în mare criză de bani, iar din Veneția aceasta ajunge la regele Ludovic al IX-lea al Franței.

Acesta din urmă, un creștin devotat, care avea să fie sanctificat ulterior, și-a scos propria coroană de pe cap, și-a scos roba și însemnele regești și a mers desculț în fața convoiului care ducea prețioasa coroană de spini la Capela regală din Paris.

Aceasta a fost prima relicvă din ziua patimilor pe care a adus-o Ludovic în Franța, el urmând să colecționeze ulterior și alte relicve din ziua răstignirii.

Multe obiecte presupuse a fi din perioada lui Isus și multe relicve sfinte au fost prădate în vremurile tulburi ale Revoluției franceze. Napoleon a fost cel care a salvat coroana de spini și a depus-o la Biblioteca Națională, pentru a fi păstrată în cele mai bune condiții.

În 1806, ea s-a întors în proprietatea bisericii și a fost depusă la Catedrala Notre Dame din Paris, dar își pierduse deja toți spinii. Dăruți sau jefuiți, niciun spin nu se mai află pe coroana împletită din crengi uscate pe care o dețin francezii și despre care pot jura cu mâna pe inimă că a fost coroana lui Isus.

Francezii au legat crengile fragile cu o sârmă din aur care reprezintă spinii pierduți. Alături de coroană, la Paris mai există o bucată din Sfânta Cruce și un cui al Răstignirii.

Cluj nu este denumit „Inima Transilvania” datorită poziției sale geografice, ci pentru rolul său în dezvoltarea istorică și economică a regiunii. În secolul 18 și începutul secolului 19, când Transilvania făcea parte din Imperiul Austro-Ungar, Clujul era capitala provinciei imperiului, un titlu neoficial pe care orașul îl deține și în ziua de azi.

Cluj-Napoca, orașul-comoară din Transilvania

Municipiul Cluj-Napoca se află în partea centrală a Transilvaniei. Al doilea oraș ca mărime după București, în funcție de numărul de locuitori (309.136), potrivit recensământului din 2011, se întinde pe o suprafață de 179,5 km².

Înconjurat pe trei părți de dealuri și coline cu înălțimi între 500 și 700 m, aspectul orașului îmbracă forma unei adevărate cetăți. Fiind considerat capitala culturală și economică a Transilvaniei, orașul este unul dintre cele mai dezvoltate centre din România.

Așezat la încrucișarea unor drumuri de interes național și internațional, municipiul Cluj-Napoca a constituit în permanență un centru de atracție turistică, atât datorită monumentelor aparținând trecutului istoric, cât și bogatei activități culturale-științifice favorizată de inestimabile valori găzduite în muzee și biblioteci de rezonanță națională, de existența teatrelor dramatice și lirice, cu largă audiență și pe plan internațional și nu în ultimul rând de existența Grădinii Botanice - așezământ de notorietate europeană, în incinta căreia se afla și un valoros muzeu botanic.

Scurt istoric al Clujului

Prima dată, în epoca medievală, în anul 1167, Clujul va fi atestat sub numele de Castrum Clus. „Clus”, în latina, înseamnă închis, cel mai probabil vine de la dealurile care înconjoară orașul. Epoca medievală a însemnat pentru Cluj perioada sosirii numeroaselor grupuri de coloniști sași și dobândirea dreptului de oraș liber în 1405, dar mai ales modernizarea orașului, prosperitate și nivel ridicat de trai. În evul mediu, era numit „Orașul comoară” datorită frumuseții locurilor, străzilor și, în special, a arhitecturii ce decorează localitatea. Prin clădirile sale se poate observa cât de vechi e orașul. Mai târziu, după compromisul austro-ungar din 1867, Clujul era al doilea oraș ca mărime din Regatul Ungariei, după Budapesta, și reședință comitatului Cluj.

Perioada interbelică împreună cu cele două războaie mondiale a rezervat Clujului un destin destul de zbuciumat, el aparținând succesiv Regatului României și coroanei maghiare. În anul 1947 a intrat din nou în componenta României, regimul comunist schimbându-i numele în Cluj-Napoca.

Orașul Cluj-Napoca este un centru cultural-artistic, un oraș vechi și reprezentiv o atracție turistică, atât datorită monumentelor aparținând trecutului istoric, cât și datorită bogatei activități culturale-științifice.

Ansamblul monumental Matei Corvin

Alcătuit din cinci statui, ansamblul îi reprezintă pe regele Matia (ecvestru) și pe cei patru generali ai săi. A fost dezvelită în anul 1902 în Piața Mare a Clujului. Macheta lucrării, operă a artiștilor János Fadrusz și Lajos Pákey, a obținut în anul 1900 marele premiu al Expoziției Universale de la Paris.

Monumentul clujean a devenit de-a lungul timpului unul din semnele distinctive ale orașului.

Ideea înălțării la Cluj a unei statui a lui Matia Corvin datează încă din 1882, an în care Consiliul Legislativ Orășenesc Cluj a stabilit executarea unui monument în cinstea marelui fiu al orașului. Macheta lui János Fadrusz a fost aprobată în

Statuia ecvestră a lui Matei Corvin se remarcă prin poziționarea tuturor celor patru copite ale calului pe sol, ceea ce, conform tradiției, înseamnă că personajul aflat pe cal a murit de moarte naturală, și nu în luptă

În biserica Sfântul Mihail din Cluj-Napoca au fost investiți principii ai Transilvaniei - Gabriel Bethlen, Sigismund Rákoczi, Sigismund Báthory și Gabriel Báthory

Grădina Botanică Alexandru Borza a reușit să se dezvolte în timp atât ca și un obiectiv turistic clujean cât și ca important spațiu didactic și științific din cadrul Universității Babeș-Bolyai

unanimitate de autoritățile locale în anul 1894. Arhitectul Lajos Pákey a realizat proiectul soclului statuii, reprezentând un bastion al zidului cetății Clujului.

Monumentul a fost finanțat prin subscripții publice. Costurile mari ale realizării monumentului au întârziat inaugurarea, astfel că festivitățile au avut

loc abia în 12 octombrie 1902. Statuile din bronz ale lui Matia Corvin și ale celor patru comandanți au fost aduse cu trenul de la Budapesta și transportate pe șinele unei vechi linii de tramvai cu cai până în centrul Clujului, unde au fost amplasate pe soclul din piatră. Pentru a rămâne în memoria Clujului, János Fadrusz a dat

chipul său uneia dintre personalitățile din bronz care-l străjuiesc pe regele Matia, anume generalului Ștefan Báthory.

În anul 1919 au existat demersuri pentru înlăturarea sau mutarea monumentului, considerat ca un relict al naționalismului maghiar. Istoricul Nicolae Iorga a găsit soluția salvării monumentului, prin evidențierea originii române a regelui Matia pe o plăcuță trilingvă amplasată pe latura nordică a postamentului. În anul 1940 inscripția respectivă a fost îndepărtată. În anul 1992 primarul Gheorghe Funar a dispus amplasarea citatului din Nicolae Iorga pe soclul statuii, pe latura sudică, la fațadă. Cu ocazia restaurării monumentului în anul 2010 plăcuța cu citatul respectiv a fost mai întâi înlăturată complet, apoi așezată pe postament în data de 23 mai 2011. În contextul unor plângeri penale legate de amplasarea neautorizată a plăcuței, membrii Grupului de Inițiativă Bolyai au lipit în data de 18 iulie 2011 peste plăcuța neautorizată un text care evidențiază colaborarea ungaro-moldoveană pe frontul antiotoman, concretizată în Victoria de la Vaslui din 1475, text îndepărtat la scurt timp, în favoarea plăcuței cu referire la confruntarea ungaro-moldoveană de la Baia, din 1467.

Biserica Sfântul Mihail, unul dintre cele mai reprezentative monumente ale arhitecturii gotice din Transilvania

Regele Carol Robert de Anjou a acordat printr-un act eliberat la 19 august 1316 o serie de privilegii și libertăți Clujului, printre care era și dreptul orașului de a-și alege liber preotul și parohul. Această libertate s-a materializat inclusiv prin ridicarea unei biserici parohiale.

Biserica a fost înălțată pe un teren care servea drept cimitir și unde existase o capelă dedicată Sf. Iacob. Au rămas foarte puține date referitoare la ridicarea edificiului. Principalul document păstrat este unul eliberat de curtea papală de la Avignon, din ianuarie 1349, prin care li se iertau păcatele celor care ar ajuta financiar construcția lăcașului. Construcția s-a desfășurat în două faze: prima a început în anul 1316 și a fost finalizată în 1390, urmată de o a doua fază între 1410-1487. În anul 1390 a fost finalizat și altarul.

Au fost proiectate două turnuri pentru fațada principală, dar nu a fost ridicat decât cel de nord-vest între 1511-1543. În 1697 turnul a fost distrus ca urmare a unui incendiu și reconstruit în stil baroc în 1744. Acesta a trebuit demolat însă în 1763, după ce un cutremur îl deteriorase foarte mult, aflându-se în pericol de prăbușire. În 1837 s-a început ridicarea actualului turn cu ceas, în stilul neogotic, de pe fațada de nord, fiind terminat în 1860. Turnul este al doilea cel mai înalt turn de biserică din România.

În perioada reformei protestante edificiul a servit pe rând diversele comunități religioase: astfel, în perioada 1545-1558, a fost biserică luterană, între 1558 și 1566 a devenit calvinistă, iar din 1566 a devenit biserică unitariană, rămânând astfel pentru o perioadă de 150 de ani, până când a fost atribuită cu forță comunității romano-catolice, ca urmare a Contrareformei.

După revenirea la catolici, biserica a fost restaurată sub influența barocului de către artiștii Johannes Nachtigall și Anton Schuchbauer, sub îndrumarea parohului János Biro. Tot atunci cei doi artiști au

realizat amvonul.

De-a lungul vremii, edificiul a fost martor la diverse momente importante: aici a fost botezat Matia Corvin, regina Izabella a predat în lăcaș însemnele regale trimișilor împăratului Ferdinand I.

Începând cu secolul al XVIII-lea în jurul bisericii au fost construite mai multe clădiri, prăvălii pe care parohia le închiria asigurându-și în acest fel un venit suplimentar. Odată cu sistematizarea Pieței Centrale, în 1890, aceste clădiri au fost demolate, sub presiunea opiniei publice, pentru a nu mai ascunde biserica între ele. Tot atunci portalul baroc din fața bisericii a fost mutat în fața Bisericii Sf. Petru din Cluj.

În schimb, parohia a fost despăgubită cu unele terenuri din zona centrală a orașului, terenuri pe care biserica a ridicat cele 2 clădiri „în oglindă” de pe actuala stradă Iuliu Maniu.

Întinsă pe o suprafață de aproape 14 hectare, în partea sudică a Clujului, grădina botanică a fost organizată după Unirea Transilvaniei cu România

După înființarea primelor universități, grădinile de plante medicinale existente pe lângă mănăstiri s-au subordonat acestora constituindu-se treptat în adevărate grădini botanice, în care științele botanice cu diferitele lor ramuri au devenit discipline de studiu.

Este și cazul Grădinii Botanice „Alexandru Borza” din Cluj-Napoca, a cărei istorie a fost legată de Universitatea Românească din capitala Transilvaniei și de prezența la început, în calitate de profesor, a lui Alexandru Borza.

În anul 1872, odată cu fondarea Universității Franz Josef din Cluj, unicei catedre de botanică i s-a atașat o vastă grădină, organizată în parcul dăruit de contele Mikó Muzeului Național Ardelean, care urma să fie transformat în grădină botanică. O bogată colecție de arbori și arbuști formau fondul și începutul promițător al unei grădini botanice.

La intrarea parcului se afla o clădire cu patru camere, care servea drept Institut Botanic și birou. Primul director, prof. Dr. A. Kanitz (1872-1896), nu a reușit să organizeze o instituție solidă, cu viitor. Fondurile de care a dispus au fost modeste, din ele reușind cu greu să realizeze o școală sistematică și de plante medicinale și o mică seră pentru plante tropicale, mai mult de trei sferturi din spațiu rămânând însă neamenajat.

În 1960 au fost date în folosință serele noi ale grădinii cu cele 6 compartimente. În perioada 1963-1964 s-au asfaltat principalele alei ale grădinii, s-a consolidat lacul din Grădina Japoneză și înlocuit gardul împrejmuitoare din lemn cu unul nou, de beton. După 1986 au fost desfășurate o serie de lucrări de refacere a fundului lacului Grădinii Japoneze și a canalizării acestuia.

La momentul de față grădina deține peste 10 000 de specii de plante, număr foarte mare pentru o grădină botanică, fapt care a dus la o evaluare a Grădinii printre cele mai prestigioase din lume. Flora și vegetația din țara noastră este reprezentată foarte bine prin plante aduse din Banat, Moldova, Oltenia, dunele maritime ale Mării Negre, Câmpia și Podișul Transilvan, dar și din Munții Carpați. Relieful variat a permis aducerea de plante din munții Caucaz, Balcani, Himalaya, dar și din zona Mării Mediterane.

Prof. Univ. dr. Toader Nicoară: "Înainte de a prezenta cartea Adrianei Zaharia, vreau să spun încă de la început că o putem proclama cea mai bună cunosătoare a istoriei familiei Lucaciu, mă refer aici la fratele Vasile Lucaciu, foarte cunoscut de altfel, dar și la ceilalți membri ai familiei, unul dintre ei fiind Constantin, despre care vorbim astăzi."

Cartea "Constantin Lucaciu – o figură istorică necunoscută", lansată la Cluj

Lansată la Cluj-Napoca, la Festivalul Internațional de Carte Transilvania, lucrarea semnată de Adriana Zaharia "Constantin Lucaciu – o figură istorică necunoscută", apărută sub egida editurilor "Școala Ardeleană" și "Solstițiu" prezentată de profesorul Universitar dr. Toader Nicoară, de scriitorul Ovidiu Pecican, precum și de scriitorul Ion Mureșan și scriitorul Vasile Dăncu directorul editurii "Școala Ardeleană", s-a bucurat de o apreciere unanimă din partea celor prezenți.

Publicăm în acest număr prezentarea făcută de istoricul Toader Nicoară acestei cărți-eveniment, precum și câteva extrase din aprecierile scriitorilor Ovidiu Pecican, Ion Mureșan și Vasile Dăncu. Postfața lucrării este semnată de Dumitru Păcuraru. Coperta, prezentarea grafică, Oana Păcurar. Tehnoredactare Ioana Zaharia.

O reconstituire istorică semnificativă

"Înainte de a prezenta cartea Adrianei Zaharia, vreau să spun încă de la început că o putem proclama cea mai bună cunosătoare a istoriei familiei Lucaciu, mă refer aici la fratele Vasile Lucaciu, foarte cunoscut de altfel, dar și la ceilalți membri ai familiei, unul dintre ei fiind Constantin, despre care vorbim astăzi.

Cartea și inițiativa Adrianei Zaharia se încadrează de fapt într-un proiect cultural în Satu Mare în mijlocul căruia se află efectiv domnul Dumitru Păcuraru și care, așa cum spunea la început domnul Dăncu, reușește să pună pe harta culturală a României un proiect de mare anvergură care înseamnă de la litere, la patrimoniul, trecând prin poezie, prin literatură, prin artă și așa mai departe, ceea ce este o inițiativă absolut de aplaudat, în lumea de astăzi în care întotdeauna lipsește câte ceva. Ori din ce fac domniile lor acolo, la Satu Mare, se vede că se poate. Pentru că proiectul a debutat cu mulți ani înainte și continuă de la un an la altul indiferent de circumstanțe și de condițiile în care trebuie să ne desfășurăm activitatea reușind să marcheze an de an lucruri memorabile, deci lucruri care demonstrează că în epoca globalizării se poate face cultură oriunde. A dispărut raportul dintre metropolă și lumea marginală. Dimpotrivă, centrul lumii este unde suntem noi și dacă facem ceva important se vede repede. Ceea ce fac domniile lor acolo este de aplaudat.

Acum revenind la carte și la inițiativa pe care o propune doamna Adriana Zaharia cititorului, spunând Constantin Lucaciu, o figură istorică necunoscută, vreau să vă spun că prin această carte avem de-a face cu o reconstituire istorică deosebit de semnificativă pentru ceea ce a fost elita românească din a doua jumătate a secolului al XIX-lea și din primele decenii ale secolului XX. Adică acea elită transilvană, românească, care a militat cu fapta, cu cuvântul, și cu multe alte inițiative pentru a restitui statutul limbii române, statutul românilor din Austro-Ungaria și, în ultimă instanță, pentru unirea Transilvaniei cu România.

Adriana Zaharia a făcut o muncă extraordinară. În paranteză fie spus, ea pregătește și este pe cale să încheie în

Lansarea a avut loc sâmbătă, 18 septembrie 2021

momentul de față o teză de doctorat dedicată lui Vasile Lucaciu, memorandistul, adică fratele celui despre care vorbim astăzi, și sigur, atunci când a pornit cu inițiativa de a propune o asemenea teză de doctorat, binevenitorii din jur i-au spus: "dar s-a scris totul despre Vasile Lucaciu". Ei bine, vreau să vă spun că domnia sa a descoperit lucruri totalmente necunoscute, totalmente inedite, și teza de doctorat, pe lângă faptul că aduce lucruri noi va fi și de o dimensiune consistentă, adică așa cum se cuvine unui militant, unui personaj care a lăsat urme adânci în istoria românilor din Transilvania, și de fapt din întreaga Românie.

Revenind la Constantin Lucaciu, avem aici poate o mostră despre ce a însemnat această elită românească de formație - în cazul de față greco-catolică - dar și de formație ortodoxă, preoți, învățători, elite rurale, sau elite ale unor orașe nu de foarte mare anvergură, în care însă exista o viață culturală românească, exista militantism, existau

lucruri deosebite. De la asociații culturale, de la asociații populare, la marea inițiativa culturală, care a fost ASTRA, care a marcat de fapt și a dinamizat activitatea acestor elite, care fără să fie personaje de o foarte mare spectaculozitate, dacă citiți cartea o să vedeți această luptă - aproape o rutină de zi cu zi, în raport cu autoritățile austro-ungare, în raport cu autoritățile din comitat, în raport cu ierarhia greco-catolică în cazul de față - pentru a stimula atitudinea militantă, pentru a conștientiza statutul limbii române în școlile din Austro-Ungaria și de asemenea ideile Memorandului care, așa cum știți, a fost momentul din istoria românilor din Transilvania ce a marcat o ruptură față de o veche politică a elitelor românești care au crezut că dacă se duc cu jalba la Împărat rezolvă problema. Ori cu ocazia Memorandului s-a dărâmat ceea ce noi putem numi aici în Ardeal "Mitul bunului Împărat". Elita românească din Ardeal a înțeles că trebuie găsite alte mijloace pentru a

încerca să-și ducă la îndeplinire idealul național și aceste mijloace le vom vedea apoi puse la lucru înainte de Primul Război Mondial, în timpul Primului Război Mondial și care s-au finalizat apoi cu Marea Unire.

Constantin Lucaciu, față de cunoscutul său frate, a fost un personaj la fel de interesant. Cu o bună școală făcută, a stat o perioadă la Roma, dar din nefericire autoritățile ecleziastice nu i-au acordat bursa de care avea nevoie să-și termine studiile la Roma. Asta nu l-a împiedicat însă să fie un bun păstor, un bun preot și în egală măsură un bun dascăl, un bun organizator, pentru tot ce însemna reuniune, întâlniri ale marilor lideri naționali tocmai pentru a face legătura aceasta care uneori este dificil de realizat între elitele Partidului Național Român din Transilvania, și animatorii politici și culturali și lumea românească de jos, să spunem așa, de la firul ierbii.

Adriana Zaharia a făcut o muncă benedictină în sensul că a dat praf de pe toate publicațiile din Austro-Ungaria

cele de-a doua jumătăți de secol al XIX-lea, și vreau să vă spun că este vorba despre publicistică în limba maghiară, în care presa maghiară reflecta toate inițiativele politice culturale, lingvistice, școlare, pe care personajul pe care ni-l pune azi în față le-a desfășurat. Din acest punct de vedere putem să vedem mai ușor ceea ce uneori ne explicăm mai greu, cum s-a racordat, unde s-au întâlnit elitele de la vârful mișcării naționale cu lumea românească din satele și din orașele Transilvaniei, din Sătmar în mod special, dar nu numai. Vreau să vă spun că oamenii aceștia nu erau deloc provinciali, ci erau oameni cu un orizont cultural foarte deschis, călătoreau cu ușurință la Viena, la Roma, în America, în București. Acestea erau punctele cardinale spre care gravitau în aceste activități care au avut ca scop final realizarea marii Uniri și aducerea Transilvaniei la Regatul României.

Din acest punct de vedere vreau să o felicit pe Adriana Zaharia și sigur să vă las plăcerea să descoperiți în paginile cărții. Textele sunt bilingve, există originalul publicat în presa maghiară și apoi o traducere foarte bine făcută, care ne oferă posibilitatea de a vedea cum era percepută mișcarea națională românească și de partea cealaltă, adică de presa maghiară, altcum foarte atentă la tot ce însemna acțiune culturală, acțiune politică, acțiune de mobilizare, inclusiv acțiunea politică legată de alegerea deputaților români în Parlamentul de la Budapesta. Vreau să o felicit și desigur așteptăm și marea teză de doctorat despre fratele celui de față, Vasile Lucaciu. Multumesc, felicitări."

Prof. Univ. dr. Toader Nicoară

Constantin Lucaciu și-a dobândit dreptul la propriul renume

"Nordul începe să-și dezvăluie frații, frații remarcabili. Cine ar fi crezut că Leul din Șișești mai avea un frate cu totul remarcabil? Eu de pildă nu aș fi crezut lucrul acesta. Ce îi leagă pe cei doi frați Lucaciu, desigur în afară de sutana de preoți? O caracteristică pe care azi nu o prea vedem, aveau caracter. (...) O felicit pe autoarea Adriana Zaharia pentru opțiunea ei, mi se pare un subiect absolut emoționant și bine ales pentru o monografie să nu iei un personaj pe care îl știe toată lumea, să-l iei pe cel de lângă. (...) Constantin Lucaciu în ordinea intrării în conștiința națională și a generațiilor care au urmat după el, este al doilea. Eu cred că acum devine într-un anume sens un prim "primus inter pares", primul dintre egali, cum ziceau odinioară aceiași latini admirabili pe care e bine să-i imităm în cele bune, nu în cele rele. Adriana Zaharia a descoperit acest lucru și i-a dat o șansă uriașă în posteritate, să devină măcar pentru o clipă istorică el primul.

Din punct de vedere tehnic, domnul profesor Nicoară avea foarte mare dreptate. Ce înseamnă să te uiți la presa din Imperiul Austro-Ungar? În primul rând înseamnă să știi maghiară și germană obligatoriu, dacă nu și cehă sau poloneză. (...) Această Biserică militantă, greco-catolică, l-a dat și pe Constantin Lucaciu, fratele "Leului din Șișești". Nu o să-i mai spunem așa de acum înainte, pentru că și-a dobândit dreptul la propriul nume și renume, Constantin Lucaciu. Dar și l-a dobândit grație excepționalului efort încununat de succes al doamnei Adriana Zaharia."

Prof. Univ. dr. Ovidiu Pecican

PERSONALITĂȚI

Pablo Escobar, cel mai bogat criminal al lumii

A fost un stăpân al drogurilor columbian și liderul uneia dintre cele mai puternice organizații criminale reunite vreodată. Era cunoscut și sub numele de „Regele Cocainei”.

De-a lungul carierei sale, Escobar a câștigat miliarde de dolari, a ordonat uciderea a sute de oameni și a condus un imperiu personal de conace, avioane, o grădină zoologică privată și propria armată de soldați și criminali.

Cu o avere netă estimată la 30 de miliarde de dolari (în anii 1990) și aproximativ 100 de miliarde de dolari dacă sunt incluși și banii ascunși prin diverse locații din Columbia, Escobar a fost cel mai bogat criminal din istorie.

Tineretea lui Pablo Escobar

Escobar s-a născut la 1 decembrie 1949, într-o familie de clasă mijlocie inferioară și a crescut în Medellín, Columbia. În tinerete, el a fost ambițios, spunându-le prietenilor și familiei că vrea să fie președintele Columbiei cândva. Și-a început startul ca și criminal de stradă. Potrivit legendei, Escobar ar fi furat pietre funerare, arunca numele de pe ele și le revindea panamezilor strămbi. Mai târziu, a început să fure mașini. În anii 1970 și-a găsit drumul către bogăție și putere: drogurile. El cumpăra pastă de coca în Bolivia și Peru, o rafina și o transporta spre vânzare în Statele Unite.

În 1975, un comandant local al drogurilor din Medellín, pe nume Fabio Restrepo, a fost ucis, conform ordinelor lui Escobar. Intrând în vidul de putere, Escobar a preluat organizația lui Restrepo și și-a extins operațiunile. În scurt timp, Escobar a controlat toată criminalitatea organizată din Medellín și a fost responsabil pentru până la 80% din cocainatransportată în Statele Unite. În 1982, a fost ales în Congresul Columbiei. Cu puterea economică, criminală și politică, ascensiunea lui Escobar a fost completă.

În 1976, Escobar s-a căsătorit cu Maria Victoria Henao Vellejo, în vârstă de 15 ani, și vor avea ulterior doi copii, Juan Pablo și Manuela. Escobar era renumit pentru afacerile sale extraconjugale și avea tendința de a prefera fetele minore. Una dintre prietenele sale, Virginia Vallejo, a devenit o celebră personalitate de televiziune columbiană. În ciuda afacerilor sale, el a rămas căsătorit cu Maria Victoria până la moartea sa.

Până la mijlocul anilor 1980, Escobar era unul dintre cei mai puternici bărbați din lume, iar revista Forbes îl cataloga drept al șaptelea cel mai bogat

În calitate de lider al cartelului Medellín, Escobar a devenit rapid legendar pentru nemilositatea sa și un număr tot mai mare de politicieni, judecători și polițiști i s-au opus public.

Escobar avea un mod de a face față dușmanilor săi: îl numea plata o plomo (argint sau plumb). Dacă un politician, judecător sau polițist i-ar fi ieșit în cale, el ar fi încercat aproape întotdeauna să-l mituiască. Dacă acest lucru nu funcționa, ordona omorârea persoanei, incluzând ocazional și familia victimei în lovitură. Numărul exact al bărbaților și femeilor uciși de Escobar este necunoscut, dar cu siguranță merge

bine în sute și, eventual, în mii.

Statutul social nu a contat pentru Escobar; dacă te-ar dori din drum, te-ar scoate din cale. El a ordonat asasinarea candidaților la președinție și s-a zvonit chiar că se află în spatele atacului din 1985 asupra Curții Supreme, desfășurat de mișcarea insurecționistă din 19 aprilie, în care au fost uciși mai mulți judecători ai Curții Supreme. La 27 noiembrie 1989, cartelu lui Escobar a plantat o bombă pe zborul Avianca 203, ucigând 110 persoane. Ținta, un candidat la președinție, nu era de fapt la bord. În plus față de aceste asasinat de înalt nivel, Escobar și organizația sa au fost responsabile pentru moartea a nenumărați magistrați, jurnaliști, polițiști și chiar criminali din propria organizație.

Imperiul său a inclus o armată de soldați și criminali, o grădină zoologică privată, conace și apartamente în toată Columbia, piste de aterizare și avioane private pentru transportul de droguri, iar averea personală a fost de aproximativ 24 de miliarde de dolari.

Escobar putea ordona uciderea oricui, oriunde, oricând. Era un criminal strălucit și știa că va fi mai sigur dacă oamenii de rând din Medellín îl vor iubi. Prin urmare, a cheltuit milioane pe parcuri, școli, stadioane, biserici și chiar locuințe pentru cei mai săraci dintre locuitorii din Medellín. Strategia sa a funcționat - Escobar a fost iubit de oamenii de rând, care l-au văzut ca un băiat local care se descurcase bine și dădea înapoi comunității sale.

Probleme cu legea

Primul incident serios al Escobar cu legea a avut loc în 1976, când el și unii dintre asociații săi au fost prinși întorcându-se de la un trafic de droguri în Ecuador. Escobar a ordonat uciderea ofițerilor arestați, iar cazul a fost curând abandonat. Mai târziu, la apogeul puterii sale, bogăția și nemilositatea lui Escobar au făcut aproape imposibil ca autoritățile columbiene să-l aducă în fața justiției. De fiecare dată când s-a încercat limitarea puterii sale, cei responsabili au fost mituiți, uciși sau neutralizați în alt mod. Cu toate acestea, presiunea a crescut din partea guvernului Statelor Unite, care dorea ca Escobar să fie extrădat pentru a face față acuzațiilor de droguri. El a trebuit să-și folosească toată puterea pentru a preveni extrădarea.

În 1991, din cauza presiunii crescânde din partea SUA, guvernul columbian și avocații lui Escobar au ajuns la un acord interesant. Escobar avea să se predea și să execute o închisoare de cinci ani. În schimb, își va construi propria închisoare și nu va fi extrădat în Statele Unite sau în altă parte. Închisoarea, La Catedral, era o cetate elegantă, cu un jacuzzi, o cascadă, un bar plin și un teren de fotbal. În plus, Escobar negociase dreptul de a-și alege proprii „gardieni”. El și-a condus imperiul din interiorul La Catedral, dând ordine prin telefon. Nu erau alți prizonieri în La Catedral. Astăzi, La Catedral este în ruină, fiind spart în bucăți de vânătorii de comori care căutau pradă ascunsă a lui Escobar.

Toată lumea știa că Escobar își desfășura operațiunea încă din La Catedral, dar în iulie 1992 s-a știut că șeful drogurilor ordonase aducerea unor „subalterni neloiali” în „închisoarea” sa, unde au fost torturați și uciși.

Acest lucru a fost prea mare chiar și pentru guvernul columbian și s-au făcut planuri pentru transferul lui Escobar

într-o închisoare standard. Temându-se că ar putea fi extrădat, Escobar a scăpat și s-a ascuns.

Guvernul SUA și poliția locală au ordonat o vânătoare de oameni masivă. Până la sfârșitul anului 1992, existau două organizații care îl căutau: Search Bloc, o grupă specială columbiană pregătită de SUA și „Los Pepes”, o organizație umbră a dușmanilor lui Escobar, formată din membri ai familiei victimelor sale și finanțată de Escobar's. principalul rival al afacerilor, Cartelul Cali.

Războiul împotriva lui Escobar s-a încheiat pe 2 decembrie 1993, odată cu uciderea acestuia

La 2 decembrie 1993, forțele de securitate columbiene - folosind tehnologia SUA - l-au localizat pe Escobar ascuns într-o casă într-o secțiune de clasă mijlocie din Medellín.

Blocul de căutare s-a mutat, i-a triangulat poziția și a încercat să-l aducă în custodie. Cu toate acestea, Escobar a luptat înapoi și a avut loc o împușcare. Escobar a fost în cele din urmă împușcat în timp ce încerca să scape pe acoperiș. Deși a fost împușcat și în trunchi și picior, rana fatală i-a trecut prin ureche, făcându-i pe mulți să creadă că Escobar s-a sinucis. Alții cred că unul dintre polițiștii columbieni a tras glonțul.

Nu a reieșit cine a tras focul de armă în urechea sa, dacă a fost parte a luptelor cu arme sau o posibilă execuție, existând multe speculații pe tema asta. Unele din rudele sale cred că el s-a sinucis. Cei doi frați ai săi, Roberto Escobar și Fernando Sánchez Arellano, cred că s-a împușcat singur în ureche. Vorbind despre asta, cei doi au afirmat că Pablo „s-a sinucis, n-a fost omorât. În toți acei ani în care a fost vânat de ucigași, el îmi spunea în fiecare zi că dacă va fi încolțit fără puțință de scăpare «se va împușca prin ureche».”

Cu Escobar dispărut, Cartelul Medellín a pierdut rapid puterea în fața rivalului său, Cartelul Cali, care a rămas dominant până când guvernul columbian l-a închis la mijlocul anilor '90. Escobar este încă amintit de săracii din Medellín ca un binefăcător. El a făcut obiectul a numeroase cărți, filme și seriale de televiziune, inclusiv „Narcos” și „Escobar: Paradisul pierdut”. Mulți oameni rămân fascinați de maestrul criminal, care cândva a condus unul dintre cele mai mari imperii ale drogurilor din istorie.

Corpul lui Pablo Escobar a fost exhumat pe 28 octombrie 2006, la solicitarea unora dintre rudele lui, în scopul de a lua o mostră de ADN pentru a confirma presupusa paternitate a unui copil nelegitim și a elimina orice îndoială cu privire la identitatea organismului care a fost 12 ani îngropat lângă părinții săi. Un video cu aceste momente difuzat de canalul RCN l-a nemulțumit pe fiul său, Juan Sebastián Marroquín (Juan Pablo Escobar), care l-a acuzat pe unchiul său, Roberto Escobar Gaviria și pe nepotul Nicolás Escobar - că ar fi coordonat actul de „comercializare a morții”.

Curiozități despre celebrul Pablo Escobar

→ **Un foc de 2 milioane de dolari:** Într-un interviu acordat revistei Don Juan, fiul lui Escobar, Juan Pablo - care și-a schimbat numele în Sebastian Marroquín - a povestit cum tatăl său a

Țintele lui Escobar erau politicieni, ofițeri de poliție, forțele de siguranță ale statului, jurnaliști și reprezentanți ai justiției. Acești oameni au fost implicați cu forța în războiul declarat de Escobar pentru a preveni adoptarea unei legi care ar fi permis extrădarea traficantilor de droguri din Columbia în Statele Unite. Astfel, bombele, răpirile, tortura și asasinatela au devenit ceva obișnuit în statul sud-american. Într-o încercare de a ucide un candidat la președinție, Escobar a mers într-atât de departe încât a detonat un avion. Ținta asasinatului, Cesar Gaviria, care a fost ales președinte în 1990, nu s-a aflat la bordul avionului, însă alte 100 de persoane și-au pierdut viața.

Pablo Emilio Escobar Gaviria a fost un celebru baron al drogurilor columbian, care la apogeul carierei sale deținea 80% din traficul de cocaină la nivel mondial. Supranumit „Regele Cocainei”, acesta a fost cel mai bogat criminal din istorie, cu o avere netă cunoscută estimată la 100 de miliarde de dolari

Pablo Escobar a rămas cel mai mare traficant de droguri din istorie. A fost căutat de toate serviciile secrete ale Statelor Unite, dar și-a permis să-și facă o poză de colecție, chiar în fața Casei Albe din Washington

aprins un foc din bancnote care însumau 2 milioane de dolari.

Evenimentul s-a petrecut în timp ce Escobar se ascundea împreună cu familia în munții din apropierea orașului Medellín.

Atunci când fiica sa, Manuela, a devenit hipotermică, Escobar a aprins un foc din bancnote însumând 2 milioane de dolari pentru a o încălzi.

→ **Cheltuia 2.500 de dolari pe lună pe elastice:** Pe lângă ascunderea banilor, o altă problemă cu care Pablo și membrii cartelului său se confruntau era organizarea lor. Potrivit lui Robert Escobar, regele cocainei cheltuia

aproximativ 2.500 de dolari pe lună pe elastice.

→ **Pierdea 2,1 miliarde de dolari lunar:** Avera imensă a lui Escobar a devenit problematică, traficantul nemaiputând să spele banii în timp util. Așa că a început să îi îngroape pe terenul fermelor din Columbia sau să-i ascundă în case dărăpănate. Aproximativ 10% din acești bani putrezeau sau erau roși de șoareci.

Asta înseamnă că, în fiecare lună, Escobar pierdea cam 2,1 miliarde de dolari. Dar averea sa era atât de mare, încât aceste pierderi aproape că nu se simțeau.

Impactul social al revoluției industriale a marcat dezvoltarea diviziunii sociale a muncii, au apărut noi ramuri de producție, noi centre industriale, s-au impus relațiile economice capitaliste în fața celor feudale. De asemenea, apare clasa mijlocie, categorie ce beneficia de câștiguri financiare rezonabile și care avea un comportament atent față de elitele burgheze sau aristocratice. Se observă o mare schimbare în vestimentație și în investițiile pentru locuințele aspectuoase și confortabile. Dintre toate clasele sociale se afirmă burghezia, cea care este o clasă de bază a societății capitaliste.

ISTORIE

Revoluția care a schimbat lumea din temelii

Revoluția industrială a marcat o perioadă de dezvoltare în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, și a transformat în mare parte societățile rurale, agrare din Europa și America, în cele industrializate, urbane

Mărfurile care odinioară fuseseră artizanal lucrate manual au început să fie produse în cantități masive de mașini din fabrici, datorită introducerii de noi mașini și tehnici în industria textilă, fabricarea fierului și alte industrii.

Alimentată de utilizarea aburului, Revoluția Industrială a început în Marea Britanie și s-a răspândit în restul lumii, inclusiv în Statele Unite, până în anii 1830 și '40. Istoricii moderni se referă adesea la această perioadă ca fiind prima revoluție industrială, pentru a o deosebi de o a doua perioadă de industrializare care a avut loc de la sfârșitul secolului al XIX-lea până la începutul secolului al XX-lea și a înregistrat progrese rapide în industria siderurgică, electrică și auto.

Anglia: locul de naștere al revoluției industriale

Datorită climatului său umed, ideal pentru creșterea oilor, Marea Britanie a avut o lungă istorie în producerea de textile cum ar fi lână, în și bumbac. Dar înainte de Revoluția Industrială, industria textilă britanică era o adevărată „industrie de căsuțe”, cu munca efectuată în ateliere mici sau chiar în case de filatori individuali, țesători și vopsitori.

Începând cu mijlocul secolului al XVIII-lea, inovații precum naveta zburătoare, jenny-ul care se învârtă, rama de apă și țesătura electrică au făcut ca țesătura de țesut, firele și firele de filat să fie mult mai ușoare. Producerea de pânză a devenit mai rapidă și a necesitat mai puțin timp și mult mai puțină muncă umană.

O producție mai eficientă și mecanizată a însemnat că noile fabrici de textile din Marea Britanie ar putea satisface cererea tot mai mare de pânză atât în țară, cât și în străinătate, unde numeroasele colonii de peste mări ale țării au oferit o piață captivă pentru bunurile sale. Pe lângă textile, industria britanică a fierului a adoptat și noi inovații.

Una dintre principalele tehnici a fost topirea minereului de fier cu cocs (un material fabricat prin încălzirea cărbunelui) în loc de cărbunele tradițional. Această metodă a fost mai ieftină și a produs materiale de calitate superioară, permițând producției britanice de fier și oțel să se extindă ca răspuns la cererea creată de războaiele napoleoniene (1803-15) și creșterea ulterioară a industriei feroviare.

Impactul puterii aburului

O pictogramă a Revoluției Industriale a intrat în scenă la începutul anilor 1700, când Thomas Newcomen a proiectat prototipul pentru primul motor modern cu aburi. Denumită „mașină cu aburi atmosferice”, invenția Newcomen a fost inițial aplicată pentru alimentarea mașinilor utilizate pentru a pompa apa din puțurile de mine.

În anii 1760, inginerul scoțian James Watt a început să lucreze cu unul dintre modelele Newcomen, adăugând un condensator de apă separat care l-a făcut mult mai eficient. Watt a colaborat mai târziu cu Matthew Boulton pentru a

James Watt, împreună cu un industriaș britanic, Matthew Boulton, reușesc să creeze o întreprindere de fabricare a ceea ce se numea „mașina cu abur a lui Watt, îmbunătățită” (1774). Tot aici va realiza, împreună cu un alt inventator scoțian William Murdoch, un angrenaj de „convertire a mișcării verticale în mișcare de rotație” (1781)

inventa o mașină cu abur cu mișcare rotativă, o inovație cheie care ar permite răspândirea energiei cu abur în industriile britanice, inclusiv fabrici de făină, hârtie și bumbac, fabrici de fier, distilerii, ape și canale.

La fel cum motoarele cu aburi aveau nevoie de cărbune, puterea cu abur le-a permis minerilor să adâncească și să extragă mai mult din această sursă de energie relativ ieftină. Cererea de cărbune a explodat pe tot parcursul Revoluției Industriale și nu numai, deoarece ar fi necesar să funcționeze nu numai fabricile utilizate pentru producerea de produse manufacturate, ci și căile ferate și navele de abur utilizate pentru transportul acestora.

Transportul în timpul revoluției industriale

Rețeaua rutieră a Marii Britanii, care fusese relativ primitivă înainte de industrializare, a înregistrat în curând îmbunătățiri substanțiale, iar peste 18.000 de mile de canale erau utilizate în toată Marea Britanie până în 1815.

La începutul anilor 1800, Richard Trevithick a debutat o locomotivă cu abur, iar în 1830 locomotive similare au început să transporte mărfuri (și pasageri) între centrele industriale din Manchester și Liverpool. În acel moment, bărcile și navele cu abur erau deja utilizate pe scară largă, transportând mărfuri de-a lungul râurilor și canalelor Marii Britanii, precum și peste Atlantic.

Comunicarea și activitatea bancară în revoluția industrială

Ultima parte a Revoluției Industriale a înregistrat, de asemenea, progrese cheie în metodele de comunicare, deoarece oamenii au văzut din ce în ce mai mult nevoia de a comunica eficient pe distanțe mari. În 1837, inventatorii britanici William Cooke și Charles Wheatstone au

brevetat primul sistem comercial de telegrafie, chiar dacă Samuel Morse și alți inventatori au lucrat la propriile versiuni în Statele Unite. Sistemul lui Cooke și Wheatstone ar fi utilizat pentru semnalizarea căilor ferate, deoarece viteza noilor trenuri a creat necesitatea unor mijloace de comunicare mai sofisticate.

Băncile și finanțatorii industriali au crescut la noua importanță în perioada respectivă, precum și un sistem de fabrică dependent de proprietari și manageri. O bursă a fost înființată la Londra în anii 1770; bursa din New York a fost fondată la începutul anilor 1790.

În 1776, filosoful social scoțian Adam Smith (1723-1790), care este considerat fondatorul economiei moderne, a publicat *The Wealth of Nations*. În cadrul acestuia, Smith a promovat un sistem economic bazat pe întreprinderea liberă, proprietatea privată a mijloacelor de producție și lipsa de interferență a guvernului.

Condițiile de lucru

Deși mulți oameni din Marea Britanie începuseră să se mute în orașe din zonele rurale înainte de Revoluția Industrială, acest proces s-a accelerat dramatic odată cu industrializarea, deoarece creșterea fabricilor mari a transformat orașele mai mici în orașe importante în decursul deceniilor. Această urbanizare rapidă a adus provocări semnificative, întrucât orașele supraaglomerate sufereau de poluare, salubritate inadecvată și lipsa apei potabile curate.

Între timp, chiar dacă industrializarea a sporit producția economică în general și a îmbunătățit nivelul de trai pentru clasele medii și superioare, oamenii săraci și din clasa muncitoare au continuat să se lupte. Mecanizarea forței de muncă creată prin inovația tehnologică făcuse ca munca în fabrici să devină din ce în ce mai obositoare (și uneori periculoasă), iar mulți lucrători au fost obligați să

Pe 10 martie 1876, Alexander Graham Bell, inventatorul telefonului, a realizat primul apel telefonic, după ce, cu trei zile înainte, invenția a fost brevetată, cu doar câteva ore înaintea lui Elisha Gray, care a perfecționat și a făcut funcțional „aparatură de vorbit la distanță” construit în 1861 de profesorul german Johann Philipp Reis

lucreze ore lungi pentru salarii jalnic de mici.

Astfel de schimbări dramatice au alimentat opoziția față de industrializare, inclusiv „ludiții”, cunoscuți pentru rezistența lor violentă la schimbările din industria textilă britanică.

În deceniile viitoare, indignarea asupra condițiilor de muncă și de viață necorespunzătoare ar alimenta formarea sindicatelor, precum și adoptarea de noi legi privind munca copiilor și reglementări de sănătate publică atât în Marea Britanie, cât și în Statele Unite, toate având ca scop îmbunătățirea vieții profesionale cetățeni săraci și de clasă care au fost afectați negativ de industrializare.

Revoluția industrială din Statele Unite

Începutul industrializării în Statele Unite este de obicei legat de deschiderea unei fabrici de textile din Pawtucket, Rhode Island, în 1793 de către recentul imigrant englez Samuel Slater. Slater lucrase la una dintre fabricile deschise de fabricile Richard Arkwright (inventatorul cadrului de apă) și, în ciuda legilor care interziceau emigrația muncitorilor din industria textilă, a adus desenele lui Arkwright peste Atlantic. Ulterior a construit alte câteva fabrici de bumbac în New England și a devenit cunoscut sub numele de „Tatăl Revoluției Industriale Americane”.

Statele Unite și-au urmat propria cale către industrializare, stimulată de inovațiile „împrumutate” din Marea Britanie, precum și de inventatorii autohtoni precum Eli Whitney. Invenția lui Whitney din 1793 a ginului de bumbac a revoluționat industria bumbacului național (și a întărit calea sclaviei asupra sudului producător de bumbac).

Până la sfârșitul secolului al XIX-lea, odată cu așa-numita a doua revoluție industrială în curs, Statele Unite ar trece, de asemenea, de la o societate în mare parte agrară la una din ce în ce mai urbanizată, cu toate problemele aferente.

La mijlocul secolului al XIX-lea, industrializarea era bine stabilită în toată partea de vest a Europei și în regiunea de nord-est a Americii. La începutul secolului al XX-lea, SUA deveniseră cea mai importantă națiune industrială din lume.

Istoricii continuă să dezbată multe aspecte ale industrializării, inclusiv cronologia ei exactă, de ce a început în Marea Britanie spre deosebire de alte părți ale lumii și ideea că a fost de fapt mai mult o evoluție treptată decât o revoluție.

Positivele și negativele Revoluției Industriale sunt complexe. Pe de o parte, condițiile de muncă nesigure erau abundente, iar poluarea cu cărbune și gaze sunt moșteniri cu care încă ne luptăm astăzi.

Pe de altă parte, mutarea către orașe și invenții care au făcut ca îmbrăcămintea, comunicarea și transportul să fie mai accesibile și accesibile pentru masă au schimbat cursul istoriei lumii. Indiferent de aceste întrebări, Revoluția Industrială a avut un impact economic, social și cultural transformator și a jucat un rol integral în punerea bazelor societății moderne.

Principalele invenții ale Revoluției industriale

- 1814 - locomotiva-George Stephenson
- 1816 - fotografia-Nicéphore Niépce
- 1840 - telegrafur prin fir-Samuel Morse
- 1856 - convertizorul pentru producerea oțelului-Henry Bessemer
- 1863 - pasteurizarea alimentelor-Louis Pasteur
- 1866 - dinamul-Ernst von Siemens
- 1867 - dinamita-Alfred Nobel
- 1876 - telefonul-Alexander G. Bell
- 1876 - bicicleta-H.G. Lawson
- 1877 - fonograful-Thomas Edison
- 1879 - becul-Thomas Edison
- 1885 - automobilul-Gottlieb Daimler și Karl Benz
- 1895 - cinematograful-Frații Lumiere
- 1895 - telegrafur fără fir-Guglielmo Marconi
- 1869 - Deschiderea Canalului Suez
- 1914 - Deschiderea Canalului Panama

Testamentul Prințului Philip rămâne secret

Testamentul prințului Philip, duce de Edinburgh, care a murit pe 9 aprilie la vârsta de 99 de ani, va rămâne secret cel puțin 90 de ani, pentru a proteja „demnitatea și permanența” reginei, a decis Înalta Curte, informează BBC.

Este o convenție veche de 100 de ani ca, după moartea unui membru de rang înalt al familiei regale, să fie cerut curții de justiție să sigileze testamentul acestuia. Asta înseamnă că, spre deosebire de majoritatea testamentelor pentru care este permis probatoriu, documentul nu va fi făcut public. Peste 90 de ani, va exista un proces privat în care va fi decisă desigilarea lui.

Audierea pentru cererea de sigilare a avut loc tot privat în luna iulie, susținută de Andrew McFarlane, judecător de rang înalt. El a ascultat pledoariile avocaților care reprezintă moștenirea ducelui, a procurorului general, a principalului consultant legal al Guvernului și a publicat decizia joi. McFarlane a spus că, în calitate de președinte al Family Division of the High Court, el este custodele unui seif care conține mai mult de 30 de plicuri, fiecare cuprinzând testamentul sigilat al unui membru decedat din familia regală.

Pentru prima dată în decurs de un secol, a stabilit un proces prin care aceste teste ar putea fi făcute publice. Judecătorul a precizat că nu a

văzut testamentul prințului Philip și că nici nu știe ce conține acesta, în afară de data executării și identitatea executorului desemnat.

Primul membru al familiei al cărui testament a fost sigilat de Curte a fost prințul Francis de Teck, fratele mai tânăr al reginei Mary, care a murit în 1910. Un plic conținând testamentul prințului Francis se află în seiful păstrat de McFarlane, în care cele mai recente adăugiri sunt documentele Reginei Mamă și ale prințesei Margaret, sora reginei Elizabeth II, care au murit în 2002. Judecătorul a spus că după 90 de ani fiecare testament va putea fi deschis și examinat de avocatul monarhului, gardianul Arhivelor Regale, de procurorul general și de orice reprezentant personal existent al decedatului.

Ei vor decide dacă testamentul va fi făcut public la acel moment, însă McFarlane a adăugat că unele teste regale e posibil să nu fie publicate vreodată, nici măcar parțial. Avocatul reginei și procurorul general au cerut ca testamentele să fie sigilate timp de 125 de ani, însă judecătorul a declarat că 90 de ani reprezintă un timp suficient, iar riscul de intruziune în viața privată a membrilor familiei regale va fi redus substanțial.

Andrew McFarlane a mai spus că intenționează să publice lista numelor aflate pe cele 30 de plicuri din seif, dar că nu va face asta până ce nu va fi

soluționat orice apel făcut privitor la decizia sa. Un nume care nu va figura în listă este cel al Dianei, prințesa de Wales.

Spre deosebire de ceilalți membri ai familiei regale, testamentul ei a fost publicat la scurt timp după deces, în 1997, dezvăluind că mare parte din avera sa urma să fie ținută într-un fond pentru fiii ei până ce urmau să împlinescă vârsta de 25 de ani.

Ofițer în marina regală, cunoscut pentru umorul său tăios, care nu era mereu pe placul tuturor, prințul Philip i-a stat alături reginei Elisabeta a II-a timp de 74 de ani și a fost cel mai longeviv prinț consort din istoria regatului.

În 1997, cu ocazia aniversării de aur, suverana declara despre soțul său că este o persoană care nu acceptă ușor complimente, însă este omul care i-a dat mereu putere. Numele ducelui de Edinburgh este legat de mii de acțiuni caritabile.

Prințul Philip al Greciei și Danemarcei s-a născut la 10 iunie 1921, în insula Corfu din Grecia, ca membru al familiei regale elene. La vârsta de un an, a plecat cu părinții în exil și s-a mutat până la urmă la rudele din Marea Britanie.

În copilărie și în tinerețe a petrecut destul de mult timp în România, unde l-a avut ca partener de joacă pe regele Mihai, cu doar câteva luni mai tânăr.

Prințul Philip a încetat din viață pe 9 aprilie 2021, la vârsta de 99 de ani.

Kamala Harris a fost amenințată cu moartea

Kamala Harris, vicepreședintele SUA, a fost amenințată cu moartea de către o asistentă medicală din Miami. Asistenta a pledat vinovată de șase capete de acuzare, iar acum riscă o pedeapsă de până la cinci ani de închisoare, au spus procurorii, informează NBC News.

Niviane Petit Phelps, în vârstă de 39 de ani, a pledat vinovată de șase capete de acuzare, iar acum riscă o pedeapsă de până la cinci ani de închisoare, au spus procurorii. Sentința este stabilită pentru data de 19 noiembrie, potrivit Libertatea.ro.

În februarie 2021, Phelps i-a trimis soțului, aflat în închisoare, șase videoclipuri în care a amenințat că o va ucide pe Harris, susținând că i s-au plătit 53.000 de dolari pentru a face acest lucru. Ea a trimis o fotografie în care ținea în mână o armă cu mesajul „Kamala Harris, vei muri. Zilele tale sunt deja numărare”, a spus, printre altele, Phelps în înregistrările video. Avocatul Scott Saul, a declarat marți că Phelps trece printr-o perioadă tumultuoasă din viața ei și că nu a avut niciodată intenția de a-și duce amenințările la bun sfârșit.

„Doamna Phelps a dus o viață onorabilă până la acest incident. Doamna Phelps a pledat vinovată, dar intenționează să demonstreze circumstanțe atenuante semnificative”, a spus Scott Saul, care a mai adăugat că „este important pentru ea să accepte responsabilitatea”.

Phelps i-a spus unui anchetator al serviciului secret că este supărată că Harris a ajuns în postul de vicepreședinte fără să fie cu adevărat o persoană de culoare și că nu a pus mâna pe Biblie la depunerea jurământului.

Chrissy Teigen a apelat la operații estetice

Chrissy Teigen a dezvăluit că a suferit o intervenție chirurgicală. Vedeta și-a scos grăsimea din obraji și nu regretă nimic.

„Am făcut chestia aia de eliminare a grăsimii bucale la dr. Jason Diamond”, a spus Chrissy, în timp ce își arăta obraji pentru a se vedea că acum are o față mult mai tonifiată.

„Am renunțat la băut, iar rezultatele chiar se văd. Îmi place. Da, am făcut-o”.

Soția lui John Legend, care a dezvăluit că a renunțat la alcool în decembrie anul trecut, dar de atunci a mai avut câteva scăpări, mărturisește că nu este jenată de operație.

Diamond este un la ora actuală un

chirurg respectat.

Mamă a doi copii, Teigen a fost foarte deschisă în trecut cu privire la schimbările suferite și chiar a glumit cu reporterii: „Totul despre mine este fals, cu excepția obrazilor mei”.

Fostul model a dezvăluit anterior că a suferit o liposucție la nivelul axilei în 2017. „Este un mare secret, dar nu-mi pasă”, a adăugat ea, când a intrat sub cuțit, în timp ce admitea că procedura i-a sporit stima de sine. „M-a făcut să mă simt bine în rochii, mai încrezătoare. Nu am regrete, sincer”.

Diva a recunoscut că și-a injectat botox în subsuori pentru a scăpa de transpirație. În plus, Teigen și-a mărit sânii la începutul carierei sale, dar a îndepărtat implanturile anul trecut, în iunie.

